

MISSA DE PASSIÓ

Diumenge de Rams. Catedral de Vic // 29 de març del 2015

En l'oració de la missa d'avui, diumenge de Rams, hem pregat al Pare, Déu omnipotent i misericordiós, que ens ha volgut donar un model d'humilitat en Jesús, el nostre Salvador, que s'ha fet home per nosaltres i per nosaltres ha mort en la creu. I certament és això el que també brolla del nostre cor, després d'haver escoltat el relat de la passió del Senyor: el reconeixement de la humilitat de Jesús, fent-se obedient fins a la mort, i mort en creu. I això sempre ens colpeix i ens fa preguntar una vegada més: per què?

Estem en un any teresià. Estem celebrant el cinquè centenari del naixement de santa Teresa de Jesús. I ella és preguntava un dia com és que Déu és tan amic d'aquesta virtut de la humilitat. I en el seu cor es va posar aquesta evidència: «Que es porque Dios es suma verdad y la humildad es andar en verdad» (*Morada sexta*, 10.7).

Santa Teresa ens pot ajudar a entrar en el misteri de la passió i mort del Senyor des de la seva afirmació de la relació clara entre veritat i humilitat. Tots els fets d'humilitat de Crist manifesten la veritat de Déu. Déu és amor, ens diu sant Joan en les seves cartes. Aquesta és la veritat més profunda de Déu. Déu és amor en la seva essència més profunda. En la passió i mort del Senyor se'ns manifesta la veritat més profunda de Déu: Déu és amor misericordiós. Déu estima la humanitat. Déu ens estima a tots i cada un de nosaltres. Ens ha estimat abans de ser dignes del seu amor. És el seu amor el que ens crida a existir i ens fa dignes. La nostra dignitat és la de ser estimats de Déu. No podem pas passar de llarg aquest diumenge de Rams sense que ens arribi al cor la lliçó d'humilitat de Crist, sense que el nostre cor accepti la veritat de Déu que Crist, clavat i mort en la creu, ens manifesta: Déu és amor misericordiós.

I, continuant amb el mestratge de santa Teresa, deixem que ella ens digui com hem de mirar Jesús, sempre, però en aquests dies sants, si pot ser, encara més. L'amor és l'única mirada possible: «Siempre que se piense de Cristo, nos acordemos del amor con que nos hizo tantas mercedes, y cuán grande nos lo mostró Dios, en darnos tal prenda del que nos tiene: que amor saca amor... Procuremos ir mirando en esto y despertándonos en amar, porque si una vez nos hace el Señor merced que se nos imprima en el corazón este amor, sernos ha todo más fácil y obraremos muy en breve y sin trabajo» (*Libro de la vida*, 22, 14).

I una segona mirada a la mort i passió del Senyor. També en l'oració de l'inici de la missa hem demanat al Pare que ens faci aprendre la lliçó dels sofriments de Crist per a poder participar en la seva resurrecció. Certament, els sofriments de Crist foren immensos. El crit colpidor de Crist en la creu, abans de la seva mort, travessa els segles i arriba al més profund de la terra i al més amunt del cel. Jesús va morir portant en els llavis i en el cor una pregunta: *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?* Els sofriments de Crist arribaren en aquesta pregunta a la seva culminació. Jesús ha fet el camí incompreensible de la mort en el silenci de Déu. El qui no tenia pecat, el qui estava unit del tot, perquè és el Fill etern de Déu, l'estimat, l'unigènit del Pare, ara ha carregat damunt seu tot el nostre pecat, el pecat de la humanitat. Aquest sofriment més immens que l'oceà, molt més immens que l'univers sencer, és la causa del nostre perdó, de la nostra reconciliació, de la nostra llibertat. Perquè Crist ha mort i ha

ressuscitat nosaltres hem estat alliberats del poder del pecat, de l'infern i de la mort. Els sofriments de Crist són el preu de la nostra llibertat.

El sofriment ens acompanya en el nostre camí humà. Pensar en un món sense sofriment és un engany que no pot portar a res més que a la desesperació, quan el sofriment apareix tard o d'hora i ens deixa sense paraules. El sofriment colpeix les nostres vides, les vides de les nostres famílies, de la nostra societat. Tenim en aquests dies ben present el dolor per la mort incompreensible de tantes persones, algunes ben properes, en el recent accident aeri als Alps francesos. Davant el dolor i la mort incompressible, sols ens resta als cristians mirar Crist a la creu, amb el sofriment al cos i al cor; Crist que mor amb un perquè als llavis. El sofriment de la humanitat es troba amb el sofriment de Crist i en ell troba l'esperança. Crist ha mort en la creu i ha ressuscitat. Ell ha vençut amb el seu sofriment i mort el poder del pecat i de la mort. Jesús ha ressuscitat. Ell, mort en la creu i ressuscitat al tercer dia, és la nostra esperança. En Crist el sofriment i la mort no tenen la darrera paraula. Més enllà de la tenebra, que tan sovint ens envolta, Déu és Amor.

La lliçó del sofriment de Crist ens parla al nostre cor i ens porta a l'esperança. Els nostres sofriments, els sofriments de la humanitat sencera, sobretot els sofriments dels innocents, units a la passió i mort del Senyor són camí de vida, de salvació. El que deia sant Pau: *Ara estic content de patir per vosaltres i de completar així en la meua carn allò que manca als sofriments del Crist en bé del seu cos, que és l'Església* (Col 1,24), és també per a nosaltres. El sofriment humà unit al sofriment de Crist és llavor de vida eterna. Crist no ens ha deixat sols, ell ha compartit el primer el sofriment i l'ha transfigurat en vida i en salvació. Amb ell al davant el nostre sofriment es fa més lleuger, com deia santa Teresa de Jesús: «Con tan buen amigo presente, con tan buen capitán, que se puso el primero en el padecer, todo se puede sufrir, es ayuda y da esfuerzo; nunca falta; es amigo verdadero» (*Libro de la vida*, 22, 6).

Germans, no ens avergonyim mai de la creu de Crist; en ella tenim la vida i la salvació. No ens cansem mai, però encara més en aquest temps de Setmana Santa, de posar els nostres ulls en el crucificat. Portem-lo en el nostre cor i en el nostre cos. Tinguem la imatge del crucificat a les nostres cases i en els nostres llocs de reunió. En la creu tenim la vida i l'esperança, tenim l'amor incondicional de Déu, tenim el nostre perdó i el perdó ofert als germans. Qui miri de veritat la creu no podrà fer res més que estimar i confiar com ho ha fet Jesús, fent de la creu l'arbre de vida.

Santa Maria al peu de la creu, Mare de Déu dels Dolors, intercediu per nosaltres, pobres pecadors i pelegrins per aquest món. Que com vós, Mare santa, tinguem sempre gravada en el nostre cor la creu del vostre Fill i Senyor, mort en la creu, a qui sigui donat tot honor i tota glòria pels segles dels segles. Amén.